

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa D. K., W. K. oraz Stowarzyszenia I. z siedzibą w W.
działającego na rzecz D. K. i W. K.

przeciwko F. S.A. z siedzibą w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 stycznia 2021 r.,

zażalenia powodów na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 lipca 2020 r., sygn. akt V ACa (...),

**oddala zażalenie i pozostawia orzeczenie o kosztach
postępowania zażaleniowego do rozstrzygnięcia w orzeczeniu
kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) po rozpoznaniu
apelacji powodów uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 3
listopada 2015 r. w części oddalającej powództwo Stowarzyszenia I. w W.

działającego na rzecz D. K. i W. K. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

W zażaleniu Stowarzyszenie I. w W. działające na rzecz D. K. i W. K. oraz D. K. i W. K. zarzucili naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. i wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie na orzeczenie kasatoryjne sądu drugiej instancji przewidziane w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. jest środkiem zaskarzania, który służy wyłącznie kontroli prawidłowości zastosowania przez sąd drugiej instancji art. 386 § 4 k.p.c. lub art. 386 § 2 k.p.c. W judykaturze prezentowane jest jednolicie stanowisko, że kognicja Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu tego rodzaju zażaleń nie obejmuje zatem merytorycznej oceny zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd pierwszej instancji, nie rozpoznał istoty sprawy. Przedmiotem oceny w postępowaniu zażaleniowym była wyłącznie zasadność zastosowania przez Sąd Apelacyjny art. 386 § 4 k.p.c. w tym zakresie.

Zarzut naruszenia tego przepisu był nieuzasadniony.

W judykaturze utrwalone zostało stanowisko, że o nierozpoznaniu istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. można mówić wówczas, gdy sąd pierwszej instancji wydał orzeczenie, które nie odnosi się do tego co było przedmiotem sprawy, zaniechał zbadania materialnoprawnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów stron oraz wówczas, gdy bezpodstawnie przyjęto istnienie przesłanki materialnoprawnej lub procesowej niweczącej roszczenie.

Wymaga podkreślenia, że w rozpoznawanej sprawie Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 18 lipca 2019 r. uchylił zaskarżony skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) oraz przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu tego wyroku wskazał, że Sąd Apelacyjny nie zbadał, czy naruszenie art. 79 ust. 2 pkt 1 u.o.p. może rodzić odpowiedzialność deliktową lub kontraktową pozwanej. Nie było to także przedmiotem rozważań i oceny Sądu pierwszej instancji, który oddalił powództwo, przyjmując, że powodowe Stowarzyszenie nie ma legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa i było ono

merytorycznie nieuzasadnione, gdyż art. 79 ust. 2 pkt 1 u.o.p. nie dotyczy pośredniego nabycia akcji spółki publicznej.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że w świetle wykładni art. 22¹ k.c. oraz art. 79 ust. 2 pkt 1 u.o.p., której dokonał Sąd Najwyższy oraz przyczyn oddalenia powództwa przez Sąd pierwszej instancji należy przyjąć, że nie została rozpoznana istota sprawy.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Apelacyjny, wydając orzeczenie kasatoryjne nie ograniczył się zatem do stwierdzenia, że doszło do nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy. Sąd Apelacyjny wskazał także, że kierował się obowiązkiem zapewnienia stronom dwuinstancyjnego postępowania, bowiem rozpoznanie niniejszej sprawy wiąże się z koniecznością zbadania czy naruszenie art. 79 ust. 2 pkt 1 u.o.p. może rodzić odpowiedzialność deliktową lub kontraktową pozwanego, czego Sąd pierwszej instancji zaniechał.

Z tych względów ocena Sądu Apelacyjnego, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy, co zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c. stanowi podstawę do wydania przez sąd drugiej instancji orzeczenia kasatoryjnego, nie uzasadnia zarzutu naruszenia tego przepisu.

Dlatego też zażalenie było pozbawione uzasadnionych podstaw i podlegało oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.